

עין משפט
נר מצוה
ב:

ב א חיי פיד חלסת שגות
ה' א:
ד ב חיי שס פיו ה' ב:
ה ג חיי פיל חלסת חחסי
כפרה ה' ב:
ו ד חיי פיל חלסת חחסי
וחסן ה' א:
ז ה חיי שס פיו ה' ד:
ח ו חיי פיל חלסת חחסי
ה' ב:
ז [חיי פיד חלסת שגות
ה']
(ס):

מוסף דע"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

ב' מניינא. ששים ושש: מחזורי כפרה. דלינן אוכלים בקדשים עד שיביאו
 פרה ופי"ב (לקח ח): מפרש לה: עד שירוק דם. דמפרש פי"ב (שם
) כס כנר יהיה סימא ארוחיס לא נכנסו לגרתי חלל במילה ועבילה
 בלילת דמים כו' אכ"י פנא ארבעה יד'. וכל היכא דמי מושגג דוקא

גמ' מניינא למה לא א"ר יוחנן ^אישאם עשאן כולן כהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת ותו הא דתנן ^באבות מלאכות מ' חסר אחת מניינא למה לי ישאם עשאן כולן כהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת ותו ^גהא דתנן ^דמ' חסרי כפרה מניינא למה לי לאפוקי מדר' אליעזר בן יעקב דאמר ^ההי ^וי' דתניא ^זר' אליעזר בן יעקב אומר גר מחוסר כפרה עד שירוק ^חדם עליו אחיכא נהני ^טד' תו הא דתנן ^ימביאין ^{יא}על הדרין כשנגעה מניינא למה לי ^{יב}לאפוקי מדרבי שמעון דתניא רבי שמעון אומר ^{יג}שבועות הפקדון לא ניתן דוונה לכפרה אחיכא נהני ^{יד}תו הא ^{טו}דתנן ^{טז}ה' מביאין קרבן אחד עד עכירותה הרבה מניינא למה לי משום אחד קני למיתנא סיפא ^{יז}ניז אם נטמא טומאות הרבה ומשכחת לה כנון דאיכמי כשיבעי וחור ונטמא כשיבעי ומני ^{יח}י' י' י' יהודה היא דאמר נזירות דטהרה תו שבעי הוא דחילי עליה ^{יט}דאי ^כתאמר רבי היא כיון ^{כא}דנזירות דטהרה עד שמיני לא חילא עליה הכי משכחת לה אי דנטמא בו וחור ונטמא בו ^{כב}כולה דתניא טומאה אריכתא היא ואי ^{כג}דננטמא בח' וחור ונטמא בח' כיון ^{כד}דיצא בשעה הראויה להביא בה קרבן עולה על כל אחת ואחת אלא ש"מ רבי יוסי ^{כה}ב' יהודה היא ^{כו}מאי רבי ומאי ^{כז}ר' יהודה דתניא ^{כח}ויקדש את ראשו ביום ההוא ביום הבאת קרבנותיו דברי רבי ^{כט}י' י' יהודה אומר ביום תגברותו תו הא דתנן ^לה' מביאין קרבן עולה ויורד מניינא למה לי ^{לא}משום דקתני סיפא ^{לב}שיא כיצא כהן ^{לג}תני' ה' ^{לד}לאפוקי מדר' דאמר ^{לה}נשיא מביא שיער ותו ^{לו}דתנן ^{לז}אבות מנינא למה לי לאפוקי מדרבי אושעיא ^{לח}דאמר ^{לט}ג' אבות נזיקין ^מהן ול' אושעיא מניינא למה לי לאפוקי מדרבי חייא ^{מא}דאמר כ"ד אבות נזיקין ול' חייא מנינא למה לי ^{מב}העלם ^{מג}מסור יומפגל אמר מד ישאם עשאן כולן כהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת ^{מד}כא שלמא פטור לגמרי לא מצית האלה דכתיב ^{מה}כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו ואל איומא עבר דאמר נתייבין חרא עבר כולתו ^{מז}כהעלם אחת אינו חייב אלא אחת אמר רבי יוחנן לכך יצאה כרת באותו חלקל מתקוף לה עד ביבי בר אבין איומא אחותו דפרט קרא נתייב חרא עולה וכולן כיוו דבהעלם אחת לא נתייב אלא אחת ולרבן

ק' שאינו יזכר ניהו: אחשוּב ככלל עריות
ונכחוּת הנשואוּת העשואוּת והזכר כחיו
אשר לא אחשוּבוּ ונכחוּת לעיני בני עמם:
וכד' לה' כהד' אינן נלחמי ענה דלה
חזק ואחזקוּ כוליה חזק. וזו מניע' דן
אשכחן אחשוּבוּ דילא חלוק אכל אכל
עריות לחוּתוּ מרין אשכחן אשכחן
לחשוּבוּ בחיות ד"ר עריות שילא דכח'
כד' (סס) וזו מניע' מן חקקיהוּ דכח'
מזן חקקיהוּ דכח' דמניע' בחי' עריות
והי' לחשוּבוּ בכרת מפני' לה' כיצמות

(ה) י"ו דפרט דז דאס וואס וואס
 זאלן זיי פארן קעניגס
 אמור אליהם לדורותם כל איש אשר
 יקרב וכל וועט אל הקדשים (קדש נט)
 והא יקרב ליכא ליגמר נעשה איה
 משם דנעניש איה נעילה ומה
 לג' דגריסין תסכת סוטה דף ו' א'
 מכלל קדש אל מנע נעניש איה וד'
 שמש והא יקרב נמי משרם נמכת
 מעילה דף י"ג דלוי נעשה אל דבר
 המושב קדש (קדש י"ג) אלוני יו יס
 שמש והא יקרב אל כל נחם ואמר דא
 קרב לומר שאין חייבין עליו דשויבש
 ליקרב לומר איז חייב דאכילתו משום
 שומאש דשויבש ליקרב ילא קדש
 בדר כפיו. שמש עוש כר אדון
 נעמלת הנוף וסא נמי ליגמר כולו
 מחמתו: שמש איז שיש אל היות כחי
 אומר. שומאש נעם הכין אל גמר
 לה מחמתו ולא נמכת דל' נחמלת
 כהנלם: פני עולם. אפי' עשה איה
 הארץ: דלוי כדרם אל נמקום.
 והיה מלמד על הכלל כולו דלוי איז חייב
 כריתות בקרבן נפטור מדי (א) כריתות
 נאלו אל חלקן (מס' מנח'.) ולא אפי'.
 וזה לוי למשכן וגורם אל קדש. ורשב"ן.

[illegible]

י"א ללמד על עצמו יצא אל
בכלל שון [כל] הקדשים היו
כל ששן קדשי מביח חייבין
ש יצאו קדש בוד הבית הכא
לה היתר בחי' אוסרה יצאה
הושע אמר קרא כי כל אשר
זה מה אחותו חייבין עליה בפני
הו והו ולמה יצאה כרת באחותו
אחיה לה הקרב יחלוק על כל
אחיותו למאי אתא מיבעי' לה
מחלוקין ודרי' גופים מחלוקים
בי יצחק הא מילתא מנ"ל
קרא מאי עברי לה מיבעי' לה
לאחותו

[illegible]

(א) נהלה דחסיב סאן ונ'ל להזיל פרידה אחת וזי אסער פלוצר שחזיר יס' לערנ' זי

מסורת הש"ס

[illegible]

נדה אור השלם

1. וישנה הבדל אשר לנאמק
לעיל ודלל וכפר ופסד
ואקל ועל תפס וקשק
אישו בים הדוא.
2. כי כל אשר עשה מלך
יתעבות חלאל ובחורו
תפסות תפסות מרוב עקם
ויקרא יח כט
3. ותפס אשר חלל כח
מלכ ופסלם אשר לך
והטחור ויל ונחמה ותפס
דחמא מלמיה.
4. ואל אשר בדרת מלמיה
לא תרוב לנלח תריות.
5. ויקרא יח ט
אשר חלל וקח את אחור
אביו ואב חב וקח את
תריות וקח תריות את
תריות וקח תריות
תריות וקח תריות
עם תריות אחור חלל
עם תריות

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ללל ג"ת וכו' וקמי' תמלן ט"ר ראשומרינן מתניתין דלא תיטא דה"י הספד: (ב) ד"ה וממל וכו' של ישראל דחושב (לחולל: (ג) ד"ה לזנו וכו' חדי כריתות בדאמרינן כאלו:

רבינו גרשום

אבל: מבייגאן למה לי דקת'ה ל'י
לימא על אלו חייבין על דיוק
דיתן הבא על האם כתיב: ואת
יתונן. להכי תוא מבייגאן לומר
שאם עשאון כלי בהנהלא אתא
בשנתא תוא שפירין לוי חטאת.
דאם לא נקט מבייגאן שמא איכא
לימרי' ש' מרת יתונן ודא שפיר
ע' שמא קסרי דיש מלאכות
שאין חייבין על דיוקן ברה ועל
שנתן חטאת להכי תוא מבייגאן
דעל כלי אתא ואתא ואינא
יחתי: מבייגאן דאבית מלאכות
למה לי לימא אלו קני אבות
מלאכות הוריע ותרצה: ר' ז

[illegible][illegible]

ח. נרצח להביא הסניה ופ"ש בסניח.